

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen.

NOABERSCHAP

Er vloog een reclamevliegtuigje hoog boven onze tuin. Tegen de knalblauwe hemel was het duidelijk te zien. Net als de banner die erachter hing, met daarop de tekst 'Laatste groet Jan Jonker'. Een opvallende tekst, vond ik. Een huwelijksaanzoek hadden we al wel eerder boven de Veluwe zien zweven. Maar een laatste groet: dat was iets nieuws.

De tekst ontroerde me een beetje. Afscheid nemen raakt bij mij altijd een gevoelige snaar. Maar de woorden fascineerden me ook, misschien omdat ik tekstschrijver en neerlandica ben. Was dit een laatste groet ván Jan Jonker? Of een laatste groet áán Jan Jonker? Lag er ergens in onze omgeving een zieke meneer op bed te glunderen, omdat hij zijn vrienden en familie een laatste verrassing bezorgde? Of was diezelfde meneer op dat moment juist wellicht tot tranen geroerd, omdat hij zo'n mooi afscheidscadeau kreeg in een wolkenloze hemel? We zullen het wel nooit weten.

Wat ik inmiddels wel weet, is dat mensen op het platteland op een bijzondere manier met elkaar omgaan. In een buurtschap aan de weg achter ons huis overleed een oude dame. En toen dat moment daar was, kwamen alle burens in actie. De dichtstbijzijnde burens namen, zoals dat hoort, de leiding. Zij regelden wie er buitenverlichting moesten regelen, wie er zouden waken en wie de rij mensen rondom het condoleren zouden begeleiden. Zonder pardon werd op de avond van de condoleance de openbare weg afgezet. Daarover klaagde niemand en er werd niet nijdig getoeterd. Niemand die een taak kreeg

toegewezen, sputterde tegen. Niemand zei dat hij geen tijd had, dat ze liever iets anders wilden doen, dat het hen beter leek om... Nee, men deed wat er moest worden gedaan: het afscheid van een buurvrouw goed en waardig laten verlopen. Noaberschap, noemen ze dat hier ook wel in het oosten des lands.

Zonder pardon werd op de avond van de condoleance de openbare weg afgezet.

Toen mijn man en ik een plekje op het platteland zochten, verlangden wij naar rust, ruimte en afstand tot de burens. Vaak stonden op de meest prachtige, landelijk gelegen locaties een aantal huizen toch relatief dicht op elkaar. In onze zoektocht frustreerde dat weleens: waarom zou je in vredesnaam zo dicht bij elkaar gaan wonen als je zoveel ruimte hebt? Inmiddels begrijp ik dat beter: je hebt elkaar nodig in het buitengebied. In kleine, vaak agrarische buurtsjes met minder goede openbare voorzieningen ben je soms vooral op elkaar aangewezen. In tijden van voorspoed, maar ook in tijden van tegenspoed. Van oudsher woonden er zoveel mensen bij elkaar in een buurtschap als je nodig hebt om je kist te dragen; tegenwoordig zorgen burens hier nog altijd voor zo comfortabel mogelijke laatste dagen en het in goede banen leiden van je uitvaart. Of brengen je nog eens op prachtige wijze een allerlaatste groet.

De laatste groet achter het vliegtuigje werd afgesloten met een rood hartje. En dat is precies waar noaberschap voor staat: warmte, aandacht en liefdevolle betrokkenheid. Ik houd nog altijd erg van mijn rust, ruimte en privacy. Maar fijne noabers maken onze afgelegen plek nog net even wat waardevoller.